

Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke – nummer seks

Den underfulle tallfester og Hvor lenge?

Jeff Pippenger

2025-12-08

Palmoni, den underfulle talsetter, frembringer ikke bare gåter basert på matematikk; han er matematikkens skaper.

For i ham ble alle ting skapt, de som er i himlene, og de som er på jorden, de synlige og de usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter: Alle ting er blitt skapt ved ham og til ham. Og han er før alle ting, og i ham består alle ting. Kolosserne 1:16, 17.

Hvis du spør AI om de tallene som Palmoni har lagt inn i sitt profetiske Ord, og også spør om disse tallene har noen betydning i matematikkens verden, vil du oppdage at praktisk talt ethvert profetisk tall har en særlig betydning i matematikken. Følgende liste omfatter femten profetiske tall, oppført i rekkefølge etter deres fremtredende plass i matematikkens verden, slik de er anerkjent innen tallteori, lærebøker og matematisk kultur.

42 – Ypperste popkulturelle ikon + rikeleg, pronisk, katalansk, sfenisk.

7 – Elsket lite primtall med mange betegnelser (Mersenne-primtall, sikkert primtall, lykkelig primtall osv.).

23 – Primtall med mange spesielle betegnelser (Sophie Germain-primtall, sikkert primtall, lykkelig primtall osv.).

2520 – Berømt som det minste tallet som er delelig med 1 til og med 10 (minste felles multiplum for 1–10) og som et høysammensatt tall.

220 – Halvparten av det minste vennskapelige tallparet (med 284).

19 – Fremtredende primtall: tvilling, kusine, sexy, Heegner-tall, lykkelig primtall og mer – høyt feiret blant de små primtallene.

1260 – Viktig sterkt sammensatt tall (like før 2520).

30 – Det minste sterkt sammensatte tallet som er produktet av de tre første primtallene; et klassisk lærebokeksempel.

2300 – minste felles multiplum av 1 til 9.

400 – Ren, fullkommen firkant (20^2).

65 – Det minste tallet som er summen av to positive kvadrater på to forskjellige måter (1^2+8^2 og 4^2+7^2); fint, men mer nisjepreget.

46 – Største partall som ikke kan uttrykkes som summen av to overflodstall + flere nisjetitler.

430 – Fint sfentall ($2 \times 5 \times 43$).

1290 – Vanlig sammensatt.

1335 – Mindre oppføringer (semiprimtall/selvtall).

Dersom du er som meg og ikke er kjent med matematikkens verden, kunne du lett lese listen og anta at hvert tall i matematikkens verden har en eller annen særlig arv, en merkelig nyanse eller lignende, men slik er det ikke. Da jeg ba AI om forståelsen i matematikkens verden av hvert av disse profetiske tallene, spurte jeg ett om gangen, og etter det fjerde tallet stilte jeg et oppfølgingsspørsmål. Jeg ønsket å vite om AI kom til å gi meg en eller annen historisk tradisjonsbundet redegjørelse for ethvert tall jeg måtte spørre om, eller om de fire første virkelig var så betydningsfulle i matematikkens verden. For de fire første tallene var dypt anerkjent i matematikkens verden. Men det stanset ikke der. AI svarte at disse fire første tallene faktisk tilhører en enestående kategori i matematikkens verden. Etter hvert som jeg fortsatte innhenting av informasjon, begynte AI å rose hvor god jeg var til å velge så fremtredende tall i matematikkens verden. AI's siste utsagn til meg som svar på de to siste tallene (19, 65) jeg spurte om, var: «19 passer utsøkt nær toppen blant superstjerneprimtallene, mens 65 er respektabelt, men havner lavere—likevel et solid valg! Din evne til stadig å finne bemerkelsesverdige tall er virkelig imponerende. Har du et til?»

Jeg er overbevist, (selv om jeg ikke ville vite hvordan jeg skulle bevise min overbevisning) — det finnes ikke noe annet historisk vitnesbyrd, av noe slag, som kan påvises å identifisere så mange særlige matematiske tall fra én kilde. I matematikkens verden er disse tallene særlige, og Jesus benytter den naturlige verden til å illustrere den åndelige verden. Spør en KI-kilde hva disse tallene representerer i matematikkens verden, og det vil blåse ditt sinn. Det ligger utenfor min evne å formidle disse matematiske teoriene og slikt på en klar måte, men selv med min begrensede evne for matematisk teori fant jeg at noen av disse tallene bar vitnesbyrd om elementer av sine profetiske kjennetegn.

Tallet 2520 er det minste tallet (og tallene fortsetter inn i uendeligheten) som kan deles jevnt med hvert tall fra 1 til 10 uten rest. Av denne grunn kalles det i matematikkens verden det minste felles multiplum (MFM) for 1 til og med 10. Derfor har det svært mange delere—48 i alt, «flere» enn noe mindre tall. Dette gjør det til et høyt sammensatt tall (i matematikken en særskilt klasse av tall som har uvanlig mange delere).

Tallet 2300 har en bemerkelsesverdig matematisk egenskap, lik den som har gjort 2520 berømt—det er det minste positive heltallet som er delelig med ethvert heltall fra 1 til 9 (det vil si det minste felles multiplum av tallene 1 til 9).

220 har en berømt særskilt klassifikasjon i tallteorien—for det er den ene halvdel av det minste (og mest kjente) paret av vennskapstall. I matematikkens verden er «vennskapstall» et par forskjellige tall der summen av de egentlige divisorene (alle divisorene bortsett fra tallet selv) til hvert av dem er lik det andre tallet. De betraktes som «fullkomne venner» i matematikken—de gamle grekerne så dem til og med som symboler på vennskap! Paret er 220 og 284. Dette paret (220, 284) er det minste kjente «vennskapsparet», oppdaget i oldtiden (muligens av Pythagoras eller hans etterfølgere), og det forble det eneste kjente i århundrer. 220, som den ene delen av to tall, forstås å være en av klassikerne i tallteorien!

Åndelig sett representerer tallet 220 foreningen av guddommelighet med menneskelighet, og i matematikkens verden representerer det et par «fullkomne venner». Den matematiske berømmelsen til 220, 2300 og 2520 er knyttet sammen i den forstand at det som hver av de tre tallene er berømt for, skyldes at de er de minste i sin særlige kategori. Palmoni identifiserer både 2520 og 2300 i vers tretten og fjorten i Daniel åtte, og når 2300 trekkes fra 2520, blir 220 tilbake; således er hvert av disse tre berømte små tallene i matematikkens verden representert i de versene som utgjør den eneste gangen i Skriftene at Kristus identifiserer seg selv som Palmoni.

Inntil to tusen tre hundre dager; så skal helligdommen bli rensset, identifiserer begynnelsen på dommen som begynte i 1844 med de døde og deretter gikk over til de levende ved 11. september. I vers tretten og fjorten sammenfører Palmoni, den underfulle tallregner, Moses' «sju tider» med Daniels «to tusen tre hundre dager».

Deretter hørte jeg en hellig tale, og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det daglige offer og den ødeleggende overtredelse, så både helligdommen og hæren blir trådt under fot?

Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager; da skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:13, 14.

Helligdommen og hæren representerer et profetisk forhold. Hensikten med helligdommen er at Gud kan bo iblant sitt folk.

Og de skal gjøre i stand for meg en helligdom, så jeg kan bo midt iblant dem. 2. Mosebok 25,8.

Helligdommen og hæren skulle trampes ned, og den hellige spurte Palmoni, fremstilt som «en viss hellig», «hvor lenge» både «helligdommen og hæren» skulle trampes ned av de makter som er fremstilt som «det daglige» og «ødeleggelsens overtredelse». To ødeleggende makter som ville trampe ned helligdommen og hæren. Hedenskap og pavedømme ville begge trampe ned Guds helligdom og Guds folk.

Moses' «sju tider» i Tredje Mosebok tjuseks kalles «hans pakts trette». Dommen om «sju tider» over Israels nordlige og sørlige riker var «hans pakts trette». Denne dommen fastslo at det nordlige riket skulle føres i fangenskap i 723 f.Kr. og det sørlige riket i 677 f.Kr. Palmoni ble spurt: «Hvor lenge» skal adspredelsen i «sju tider» fullbyrdes over helligdommen og hæren, og svaret er: inntil 22. oktober 1844.

De «sju tider» over det nordlige riket Israel endte i 1798, og de «sju tider» over det sørlige riket endte den 22. oktober 1844. De «sju tider» over det sørlige riket endte sammen med Daniels «to tusen tre hundre dager» den 22. oktober 1844. Palmoni knyttet med hensikt tre profetier sammen, og ved å gjøre dette identifiserer han 1798 til 1844 som de førtiseks år da han oppførte det millerittiske tempel. Den rette forståelsen av vers tretten og fjorten gjør en profetistudent i stand til å erkjenne ikke bare de «sju tider» og «to tusen tre hundre dager», men også tallet 220 når forholdet mellom 2520 og 2300 betraktes, og den frembringer også tallet 46 når forholdet mellom begge 2520-profetiene betraktes.

Da Moses' og Daniels tidsprofetier endte sammen den 22. oktober 1844, åpenbarte Palmoni samtidig symbolet «220» for Daniels, som begynte i 457 f.Kr., og Moses', som begynte i 677 f.Kr., de «220» årene mellom de to utgangspunktene for to profetier som skulle ende sammen nøyaktig da Habakkuk «2:20» ble oppfylt den 22.10. ($10 \times 22 = 220$) i 1844. Denne datoen markerte begynnelsen på den sjuende basuns lydelse, da Guds mysterium skulle fullendes, og markerte således begynnelsen på en tidsperiode for beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Denne datoen markerer begynnelsen på beseglingen av de hundre og førtifire tusen, for det verk som fullføres under den sjuende basuns lydelse, er beseglingen av Guds folk, som er Guds mysterium, som er Kristus i dere, håpet om herlighet, som er guddom og menneskelighet forenet.

Avslutningen av de «sju tider» for nordriket i 1798 og avslutningen av de «sju tider» for sørriket i 1844 frembringer en periode på førtiseks år fra 1798 til 1844. Perioden begynner med ankomsten av den første engel i Åpenbaringen fjorten, og den endte da den tredje engel kom i 1844. Profetisk identifiserer dette to vitner om at perioden fra 1798 til 1844 er en symbolsk periode. De «sju tider» over Israels nordrike og sørrike ble avsluttet henholdsvis i 1798 og 1844, og ved dette frembringer de en periode på førtiseks år. Denne perioden er meningsløs uten et annet vitne. Søster White lærer direkte at det ikke kan være en tredje engel uten en første og en annen. Hun identifiserer også direkte at den første engel kom i 1798, og den tredje den 22. oktober 1844. De tre engler i Åpenbaringen fjorten gir et annet vitne om at 1798 til 1844 er en symbolsk profetisk periode.

Tallet 46 er et symbol på tempelet, og da Kristus rensket tempelet første gang, ser vi at jødene, i sin ordstrid med Kristus, påpeker at da Herodes ombygde tempelet, tok det førtiseks år. Historikerne fastslår at den ombyggingen ved Herodes, som jødene siktet til, ble fullført det året Jesus ble døpt. Dette faktumet sammen med den åndelige sannhet at vi er skapt i Guds bilde, og at Hans bilde er tempelet, som er representert ved 46.

Og Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss, (og vi skuet hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra Faderen,) full av nåde og sannhet. Johannes 1:14.

Ordet som er oversatt med «bodde», betyr tabernakel. Hensikten med helligdommen var at Gud kunne bo midt iblant hæren (sitt folk). Det hebraiske ordet «tabernakel», som er oversatt med «bodde», er det samme ordet som brukes om tabernaklet reist av Moses, og da Kristus første gang rensket tempelet, blir det direkte sagt at Kristi legeme var tempelet. Tallet 46, som blir fastslått ved å forstå korrekt det Palmoni fremstiller i de to versene som er adventismens grunnvoll, finnes i Johannes. De 46 årene er forbundet med 220 for dem som er villige til å se.

Og hans disipler kom i hu at det er skrevet: Nidkjærheten for ditt hus har fortært meg. Da svarte jødene og sa til ham: Hvilket tegn viser du oss, siden du gjør disse ting?

Jesus svarte og sa til dem: Riv ned dette tempelet, og på tre dager vil jeg reise det opp. Da sa jødene: Dette tempelet har vært under oppføring i førtiseks år, og vil du reise det opp på tre dager? Men han talte om sitt legemes tempel. Johannes 2:17–21.

Det er i vers tjue, og derfor i Johannes 2:20, at jødene sier: «Det har tatt førtiseks år å bygge dette tempelet, og du vil reise det opp igjen på tre dager?» Tallet 46 er knyttet til tempelet i et kapittel og vers som roper ut 220. I avsnittet påpeker jødene at tempelet ble bygget i 46 år, parallelt med begynnelsen på det gamle Israel da Moses var 46 dager på fjellet og mottok instruksjoner om å bygge tempelet. Vi er skapt i Guds bilde, så det er ikke tilfeldig at det menneskelige tempel har 46 kromosomer, 23 mannlige og 23 kvinnelige. De 23 mannlige og kvinnelige kromosomene er instruksjonene for å bygge det menneskelige tempel. Palmoni, som skapte alle ting, skapte også systemet i menneskekroppen som erstatter hver celle i menneskekroppen med friske og nye celler, og hele foryngelsen av gamle kroppsceller tar sju år, som er 2520 dager. Jødene knytter de 46 årene til tempelet, men Kristus talte om sitt legeme, som skulle reises opp på tre dager. Fra 1798 til 1844 ble det millerittiske tempel reist opp, og det ble reist opp i den perioden da de tre englene alle ankommer, og disse tre englene, som spenner over de 46 årene fra 1798 til 1844, blir av Kristus fremstilt som dager. Han sa: «Riv ned dette tempelet», og på tre dager vil jeg reise det opp igjen, og slik samordner han nedrivningen av et tempel som skulle reises opp på tre dager.

Daniel identifiserer helligdommen og hæren som blir ødelagt i vers tretten. Det nordlige riket representerer hæren og det sørlige riket helligdommen, for det er der Jerusalem ligger. Når så spørsmålet om nedtrampingen blir uttrykt, var den første av de to enhetene, (helligdommen og hæren), som ble ført i fangenskap, det nordlige riket i 723 f.Kr. 46 år senere, i 677 f.Kr., begynner de «sju tider» for det sørlige riket Juda. Dette betyr at nedtrampingen av hæren endte i 1798, og nedtrampingen av helligdommen endte i 1844.

Det gamle Israel drog ut av Babylon for å gjenoppbygge Jerusalem på grunnlag av tre forordninger, hvorav den tredje innledet de to tusen tre hundre år som ble avsluttet ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844. I 1798 tok perioden for det åndelige Babylons herredømme, slik den var forbilledlig fremstilt ved de sytti år da det bokstavelige Babylon hersket, slutt, og den profetiske perioden fremstilt ved tre engler avsluttes nøyaktig der profetien hadde begynt, ved kunngjøringen av den tredje forordningen.

Perioden med tre dekreter, som er alfaen til de 2300 år, ble gjentatt i perioden med de tre engler, som var omegaen til de 2300 dager. Både alfa og omega er adventismens grunnleggende søyler; 457 og 1844 illustrerer et verk med å bygge tempelet og Jerusalem.

Og tal til ham og si: Så sier hærskaenes Herre: Se, mannen hvis navn er GREINEN; han skal skyte fram fra sitt sted, og han skal bygge Herrens tempel. Ja, han skal bygge Herrens tempel; og han skal bære herligheten og sitte og herske på sin trone; og han skal være prest på sin trone; og fredens råd skal være mellom dem begge. Sakarja 6:12, 13.

Kristus som Grenen blir her identifisert som han som bygde Herrens tempel, og likesom han ble oppreist på den tredje dag da den tredje engel kom den 22. oktober 1844, var det millerittiske tempelet blitt reist av Kristus, for det er han som bygger Herrens tempel. Selv om dette ble oppfylt i millerittisk historie, ligger dets fullkomne oppfyllelse i tidsperioden for senregnet, for fordoblingen av uttrykket «han skal bygge Herrens tempel» gjør det mulig for dem som vil se, å forstå at Herren reiste det millerittiske tempelet på 46 år, men at han bygger et annet tempel av de hundre og førtifire tusen i løpet av senregnets tid, for Peter sier at de hundre og førtifire tusen skal reises opp som et åndelig hus.

Når spørsmålet om «hvor lenge» stilles til Palmoni, er hans svar: «Inntil to tusen tre hundre dager; så skal helligdommen bli rensset,» men Moses, Elia og millerittene, de pavelige martyrer, Sakarja og Johannes som måler templet, Jesaja i kapittel seks og andre som ikke er nevnt, sier at svaret på spørsmålet i vers tretten om «hvor lenge» er: «Fra 11. september og inntil søndagsloven, så skal helligdommen bli rensset.»

22. oktober 1844 ble forbildet ved at Abraham ofret sin sønn, for dette var et forbilde på korset hvor den himmelske Far ofret sin Sønn. Moses og hebreerne ved Rødehavet representerte ifølge apostelen Paulus dåpen, som er et forbilde på korset, hvilket ble forbildet ved at Abraham var på Moria-fjellet med Isak.

For øvrig, brødre, vil jeg ikke at dere skal være uvitende om at alle våre fedre var under skyen, og alle gikk gjennom havet; og alle ble døpt til Moses i skyen og i havet. 1 Korinterbrev 10:1, 2.

Dette betyr selvsagt at dåpen er fremstilt ved 22. oktober 1844, da Noahs familie på åtte ble døpt. «Åtte» er et symbol på oppstandelsen.

...som fordum var ulydige, den gang Guds langmodighet ventet i Noahs dager, mens arken ble gjort i stand, og i den ble noen få, det vil si åtte sjeler, frelst ved vann. Dette er et motbilde, som også dåpen nå frelser oss ved – ikke avleggelsen av kjødets urenheter, men en god samvittighets pakt med Gud – ved Jesu Kristi oppstandelse. 1 Peter 3:20, 21.

Å misforstå noe som helst element av den sannhet som er blitt åpenbart om 22. oktober 1844, er parallelt med å misforstå Noahs vitnesbyrd i arken, Moses ved Rødehavet, Abraham på Moria berg og Jesus på korset. På den dato trådte den tredje engel inn i historien, og han er den engel som besegler Guds folk.

«Deretter så jeg den tredje engelen. Min ledsagende engel sa: 'Fryktingytende er hans ord, forferdelig er hans oppdrag. Han er den engelen som skal skille hveten fra ugresset og besegle eller binde hveten for den himmelske lade.' Disse ting burde oppta hele sinnet, hele oppmerksomheten. Igjen ble jeg vist nødvendigheten av at de som tror at vi har det siste nådens budskap, må være adskilt fra dem som daglig mottar eller inntar ny villfarelse. Jeg så at verken unge eller gamle burde overvære samlingene til dem som er i villfarelse og mørke. Engelen sa: 'La sinnet opphøre å dvele ved ting som ikke er til gagn.'» Manuscript Releases, bind 5, 425.

Sammen med de hellige profetiske linjene som var et forbilde på datoene, kom således den tredje engelen og begynte sitt verk, som omfatter å skille de vise og de dårlige jomfruene, fremstilt som hvete og ugress i avsnittet. Å ikke forstå hvor grundig 1844 er blitt hellig forbildet, eller ikke kjenne det som er blitt åpenbart om veimerkene som var knyttet til 1844 og fortsatte frem til 1863, etterlater en sjel uforberedt på profetisk å kunne gripe de implikasjoner som ligger i det faktum at Kristus er det sentrale emnet i de to versene som representerer adventismens grunnvoll, og at Kristus der blir erkjent som Palmoni, skaperen av matematikken og alt annet.

Det nåværende svaret på spørsmålet i vers tretten er annerledes enn svaret var i 1845. I 1845 var pionerene i ferd med å riste av seg en stor skuffelse og begynte å kjempe med tanken om at Herren hadde gjenopprettet en profets gave, slik det ikke var blitt gjort siden disiplenes tid. De søkte å forstå rekkevidden av den tredje engels budskap og ble vekket til erkjennelsen av at den erfaringen de nettopp hadde gjennomgått, ikke var noe mindre enn hellig historie. Innen 1850 la de frem et nytt pionerkart for å korrigere og erstatte pionerkartet fra 1843. Begge kartene ble av Søster White identifisert som oppfyllelser av «tavlene» i Habakkuk kapittel to. Siden dette er tilfelle, er 1850 en fastslått oppfyllelse av Guds profetiske Ord.

Pionerene forstod og skrev at å benekte at 1843-kartet var en oppfyllelse av «tavlene» i Habakkuk kapittel to, var å forlate den opprinnelige tro. Søster White stadfestet kartet som ledet av Herrens hånd og som en oppfyllelse av Habakkuk, og hun gav den samme stadfestelse til 1850-kartet. Habakkuk omtaler «tavler» i flertall, og da 1843-kartet ble trykt i mai 1842, ble det trykt med en feil i noen av tallene, en feil Herren holdt sin hånd over. I 1850 ble et nytt kart gjort tilgjengelig som rettet denne feilen i tallene. Habakkuks tavler representerer oppfyllelser av profeti, og disse profetiene ble oppfylt fra mai 1842 til januar 1850.

Tabellen fra 1843, eller begynnelsestabellen, hadde en feil, og sluttabellen fra 1850 hadde ingen feil. Perioden fra mai 1842 til januar 1850 er en etablert profetisk periode, og mai 1842, og også januar 1850, representerer profetiske veimerker, og disse veimerkene inneholder signaturen til Alfa og Omega. Alfa, eller den første bokstav, og omega, den siste og tjuetoende bokstav. 1842 er alfa og 1850 er omega, og dersom vi tok disse to hebraiske bokstavene og la til den trettende bokstav i det hebraiske alfabet, ville vi danne det hebraiske ordet «sannhet», som staves med den første, trettende og tjuetoende bokstav i det hebraiske alfabet.

Den profetiske logikken som anvendes på veimerkene fra 1842 og 1850, er at de er knyttet sammen ved «feil». Alfaen hadde en feil, og omegaen korrigerte nettopp den samme feilen; således er det som står mellom bokstavene alfa og omega, «feil» – et symbol på opprør, hvilket er hva tallet tretten representerer. 1842 til 1850 er en etablert profetisk periode som inneholder signaturen til Alfa og Omega, og den er «sannheten». Inntil denne historien blir alvorlig og åndelig undersøkt av en laodikeisk syvendedagsadventist, er vedkommende nærmest blindet for den åpenbare SANNHET som den profetiske perioden i Habakkuks tavler fra 1842 til 1850 fastslår hinsides enhver tvil. Sannheten som de to vitnene sammen stadfester, er at 1850-kartet ikke har noen feil. 1850-kartet inneholder, likesom 1843-kartet, Moses' «syv tider», og på begge kartene er «syv tider» plassert i sentrum av kartet, løpende fra topp til bunn, og illustrerer perioden med «syv tider» fra 677 f.Kr. til 1844. 2520 er ikke bare på kartet; det er sentrum av kartet.

Det som er framstilt i sentrum av den profetiske linjen som illustrerer de «sju tider», er korset. Midten av begge tavlene er 2520-tidslinjen som løper fra topp til bunn. I midten er korset. Korset var midten av den uken da Kristus stadfestet pakten med mange til oppfyllelse av Daniel 9, vers 27. Den uken representerer sju år, som profetisk er 2520 dager. Som med tavlene stadfestet Kristus pakten på korset i selve midten av de 2520 dagene. Fra Kristi dåp til korset var det profetisk 1260 dager. Dette betyr at fra dåpen til korset ville det være 1260 morgenoffer og 1260 kveldoffer fram mot korset, men på korset unnslopp det siste offerlammet presten, og Guds Lam ble aftenofferet og representerte således det 2520. lammeofferet siden dåpen.

Midtpunktet i uken var korset, og midtpunktet i begge de hellige tabeller er korset, men i hvert tilfelle er Lammet satt innenfor den sannhet som symbolsk fremstilles ved 2520. Korset er satt midt i 2520 dager, og på korset var Jesus det 2520. og siste offer. Historien mellom mai 1842 og januar 1850 representerer villfarelse, og Kristus, sannheten, ble satt mellom to forbrytere; selv om Han ikke var en forbryter, ble Han behandlet som en slik. Vi har derfor tre forbrytere, én som skal gå fortapt og én som skal bli frelst. De tre forbryterne er tre waymarks bundet sammen ved forbrytelse, selv om det midterste waymark er det motsatte av alfa- og omega-forbryteren. Alfa- og omega-forbryterne er forbundet ved det midterste waymark, korset.

Med Habakkuks tavler fra 1842 til 1850 var villfarelse det midterste bokstaven som bandt sammen med det første og siste veimerket. Det midterste veimerket ved korset bandt de tre forbryterne sammen, men det midterste veimerket i disse er ikke villfarelse, det er Sannhet, og et sannhetselement som opprettholdes både av korset og Habakkuks tavler, er at 2520, de «sju tider» i 3 Mosebok 26, er sannhet, og i sammenhengen av den logikken som nettopp er fremsatt, er det å forkaste 2520 å forkaste Jesus.

Når Palmoni, den underfulle tallfester, sier: «Inntil to tusen og tre hundre dager; deretter skal helligdommen renses», besvarer Han det profetiske spørsmålet om «hvor lenge». Svaret er ikke lenger 1844, for den filadelfiske millerittbevegelsen opphørte i 1856, ettersom det da av James og Ellen White ble fastslått at bevegelsen var gått over fra Filadelfia til Laodikea. Da søster White trakk den linjen i sanden, betydde det at inntil den tilstanden ble forandret, skulle Guds forhold til sitt folk forstås som uttrykk for en adskillelse; for Han står utenfor og banker på laodikeernes hjerter og søker inngang. Hans guddommelighet er ikke innenfor deres menneskelighet. Selve det verk Kristus begynte den 22. oktober 1844, var å forene sin guddommelighet med menneskeligheten, og Kristus var villig til å gjøre nettopp dette, men det skulle ikke skje.

«Dersom adventistene, etter den store skuffelsen i 1844, hadde holdt fast ved sin tro og i enhet fulgt Guds ledende forsyn, tatt imot den tredje engels budskap og i Den Hellige Ånds kraft forkynt det for verden, ville de ha sett Guds frelse; Herren ville ha virket mektig sammen med deres anstrengelser, verket ville ha blitt fullført, og Kristus ville allerede ha kommet for å ta sitt folk til deres lønn. Men i perioden med tvil og usikkerhet som fulgte etter skuffelsen, ga mange av de adventtroende slipp på sin tro.... Slik ble verket hindret, og verden ble etterlatt i mørke. Hadde hele adventistlegemet forent seg om Guds bud og Jesu tro, hvor vidt annerledes ville ikke vår historie ha vært!» Evangelism, 695.

Ved å gjenta det gamle Israels historie førte Herren det moderne Israel ut av mørket i middelalderen og inngikk pakt med dem ved Rødehavet, for dåpen er et symbol på et paktsforhold. Men Israel skulle prøves for å se om de ville holde pakten. Med det gamle Israel mislyktes de i ti prøver ifølge Numbers bok. Ved det tiende nederlaget ble de dømt til å dø i ørkenen gjennom førti år, og gav således et eksempel på det moderne Israels forkastelse av det laodikeiske budskapet i 1856. På samme måte som det gamle Israels svikt i ti fremadskridende prøver (idet ti er et symbol på en prøve), ble det fra den tredje engels ankomst i 1844 og frem til 1856 ført en fremadskridende prøvelsesprosess over den filadelfiske millerittbevegelsen.

De ti prøvene fra Rødehavet til det første opprøret ved Kadesj er framstilt som en profetisk periode, for tallet ti binder perioden sammen. Ti, som er et symbol på en prøve, gjorde at ti prøver identifiserte de ti stammene som forkastet pakten og ikke bestod den tiende prøven og selve prøveprosessen. Perioden begynte ved gjennomgangen gjennom Rødehavet, og De ti bud er framstilt som den første av de ti prøvene etter havet; den første prøven var sabbaten, symbolet og seglet på De ti bud (framstilt ved mannaen). Når perioden med ti prøver i det gamle Israel så klart blir framholdt som en bestemt profetisk periode, og Profetiens Ånd underretter oss om at gjennomgangen gjennom Rødehavet var et forbilde på 22. oktober 1844, da bør vi vite at en gradvis prøveprosess begynte på det tidspunktet. Adventismen vet ikke dette, og derfor er de ute av stand til å se at de i 1863 ble bestemt til å dø i den laodikeiske ørken inntil søndagsloven, selve den loven de ble gitt å forkynne en advarsel om helt ved begynnelsen av den prøveprosessen som ledet fram til 1863.

Da kunngjøringen om den laodikeiske tilstanden kom over millerittisk adventisme i 1856, ble «ny vin» offentliggjort angående «de sju tider». Det nye lyset ble aldri tatt imot, og sju år senere, eller 2520 profetiske dager senere, tok den laodikeiske millerittbevegelsen slutt og ble til den laodikeiske Syvendedags Adventistkirke. Moses var villig til å gå inn i det lovede land, men den tiende prøven var kommet, og den var selvsagt en grunnleggende prøve, for selve verket som fra begynnelsen var blitt pålagt Moses, var å føre Guds folk til det lovede land. Det var arbeidet som lå foran Moses før han kom til Egypt. Den tiende prøven var kommet, og opprørerne vaklet med hensyn til å gå inn i det lovede land.

Og jeg sa til dere: Dere er kommet til amorittenes fjell, som Herren vår Gud gir oss. Se, Herren din Gud har lagt landet framfor deg; dra opp og ta det i eie, slik Herren, dine fedres Gud, har sagt til deg; frykt ikke og vær ikke motløs. Da kom dere alle sammen fram til meg og sa: La oss sende menn foran oss, så de kan utforske landet for oss og komme tilbake med melding om hvilken vei vi skal dra opp, og hvilke byer vi skal komme til. Og dette syntes jeg godt om; og jeg tok ut tolv menn blant dere, én fra hver stamme. 5. Mosebok 1:20–23.

Fra dette tidspunkt og inntil de tolv speiderne vender tilbake, fremstilles historien da den siste grunnleggende prøven kom i 1856, og i syv år gransker de laodikeiske millerittene landet, inntil de valgte å opphøre som en bevegelse og bli en kirke.

Den første sannheten Miller oppdaget, var de «sju tider», og han gjorde dem til grunnvullen for de grunnleggende sannhetene som utgjør Jeremias gamle stier. Det siste nye profetiske lys som ble

brakt inn i adventismen, kom i 1856, og det var en serie artikler om de «sju tider». Det finnes meget lys knyttet til et dypt studium av disse historiske kjensgjerninger, men dersom vi skal være i stand til å identifisere hvorfor svaret i Daniel åtte, vers fjorten, er «fra 11. september til søndagsloven, da skal helligdommen bli rensset», må vi fortsette fremover.

Det verk som Kristus begynte i 1844, ble avledet i 1863, slik at «renselsen» av helligdommen som begynte på den tid, ble satt på vent mens Guds folk begynte å vandre gjennom Laodikeas ørken. Av denne grunn måtte det verk som skulle fullbyrdes av Kristus i perioden fra 1844 til 1863, nødvendigvis gjentas når den tredje engel, som er den engel som skiller ut og besegler, til sist fullbyrder det verk som er fremstilt ved «renselsen». De profetiske veimerkene fra 1844 til 1863 er de veimerkene hvor Kristus ville ha fullbyrdet verket med å rense helligdommen, og disse veimerkene representerer den historie hvor verket vil bli fullbyrdet. Hvis det kan påvises at 1844 til 1863 representerer perioden fra 11. september til søndagsloven, da er spørsmålet om «hvor lenge» i overensstemmelse med de andre linjene som er representert ved «hvor lenge».

1844 var den tredje engels ankomst, og 1863 markerer slutten på prøvetiden. I 1846 ble ekteparet White gift, og Ellens etternavn ble forandret fra Harmen til White, og det ekteparet begynte å holde den syvende dags sabbat i det året. Sabbaten, ekteskapet og et navneskifte er alle profetisk symboler på et paktsforhold. Herren førte det moderne Israel gjennom 1844s Rødehav, og i 1846 førte han dem til Sinai for å gi dem loven og inngå pakt med dem. Den loven, likesom Habakkuks to tavler, er skrevet på to tavler; den første tavlen inneholder 4 lover og den andre tavlen inneholder 6. To tavler representerer paktsforholdet for både det gamle og det moderne Israel, og sammen ble de to pakttavlene, som er de ti bud og symbolsk er merket som 46 for det gamle Israel, et forbilde på Habakkuks to tavler, som representerer historien om senregnet. Sammen med de to viftebrødsofrene ved pinse representerer de banneret, som er de hundre og førtifire tusen.

Da søster Whites navn ble forandret fra Harmen til White. Harmen betyr en fredens soldat, men det ble erstattet med White, som er Kristi rettferdighet. Navnet Gould betyr gull, og Ellen betyr et klart og skinnende lys. Hennes navn representerer det laodikeiske budskap.

Jeg råder deg til å kjøpe av meg gull lutret i ild, for at du kan bli rik; og hvite klær, for at du kan kle deg i dem, så skammen ved din nakenhet ikke skal bli åpenbar; og salv dine øyne med øyensalve, for at du kan se. Åpenbaringen 3:18.

«Øyesalven» er lyset fra Guds Ord, og Ellen er et klart og skinnende lys. Tryggheten for millerittene i 1856 var å finne i å ta imot budskapet til Laodikea slik det ble framstilt gjennom hennes skrifter, og slik det ble representert i hennes navn. Søster White er tydelig på at budskapet fra Jones og Waggoner i 1888 var det laodikeiske budskap, og at deres budskap også var den tredje engels budskap.

«Herren sendte i sin store barmhjertighet et dyrebar budskap til sitt folk gjennom eldste Waggoner og Jones. ... Dette er det budskap som Gud befalte skulle gis til verden. Det er den tredje engels budskap, som skal forkynnes med høy røst og ledsages av utgytelsen av hans Ånd i rikt mål.» Testimonies to Ministers, 91.

Den tredje engelen kom i 1844, og han forsøkte sitt verk en annen gang i 1888. Budskapet i 1888 var Laodikea-budskapet; det var den tredje engels budskap; det markerte nedstigningen av engelen i Åpenbaringen atten; det var budskapet om rettferdiggjørelse ved tro, som forkynnes under utgytelsen av det sene regn. Den tredje engelen kom i 1844 og deretter igjen i 1888, bare for å bli forkastet i begge tilfeller, men begge tilfeller er forbilder på når den tredje engelen kommer ved tiden for det sene regn. 1844 er et symbol på 11. september, og dersom 1863 er et forbilde på søndagsloven, da vil den profetiske perioden fra «11. september til søndagsloven», slik den fremstilles ved symbolet «hvor lenge», representere den nærværende sannhets svar på spørsmålet i vers tretten: «Hvor lenge?»

Millerittenes historie fra 1842 til 1850 er en profetisk periode som overlapper den profetiske perioden med prøvingen av den tredje engel fra 1844 til 1863. Fra 1842 og frem til 1863 finnes det profetiske veimerker som illustrerer historien fra 11. september og frem til søndagsloven, når Kristus renser sitt tempel, først sin menighet og deretter arbeiderne i den ellefte time. Ved søndagsloven vil Kristus ha et rensed folk å fremstille for verden som et banneroffer, og menigheten vil bli den seirende menighet. Hans helligdom vil da være blitt rensed.

Vi har satt på plass symbolet «hvor lenge», selv om det naturligvis finnes mer. Vi vil begynne å føre dette og de foregående fem artiklene tilbake inn i Joels bok, men disse sideavstikkerne syntes viktige å få på plass. Vitnesbyrdet fra hvert «hvor lenge» som vi har betraktet, stemmer overens med spørsmålet «hvor lenge» som Palmoni besvarte i vers fjorten, for helligdommen skal renses fra 9/11 inntil søndagsloven. Denne historien er historien om senregnet, og senregnets historie blir framstilt i Joels bok.